

Arrest

nr. 208 801 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten P. VANCRAEYNEST en M. KIWAKANA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. *Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.*

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. *De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn verzoek tot internationale bescherming verbindt aan deze van zijn zus en moeder en vraagt dat, ingeval hen de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, dit ook aan hem wordt toegekend. Verzoeker onderneemt met deze argumentatie echter niet de minste poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij aldus in gebreke blijft. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.*

Volledigheidshalve wijst de Raad op hetgeen hij beschikt heeft aangaande de aangevoerde problemen met de echtgenoot van verzoekers zus in het kader van het beroep dat zijn zus en moeder hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal (A.R. X):

“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoeksters hun verklaringen blijkt echter dat zij in Albanië nooit klacht hebben neergelegd tegen E. of contact hebben opgenomen met een hulporganisatie. Indien verzoeksters de bedreigingen niet aangeven, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Angst om klacht in te dienen, biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke

maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zouden treffen. De verwijzing van verzoeksters naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeksters aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreken zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeksters trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeksters zeggen te vrezen. Uit niets blijkt en verzoeksters tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juni 2018, verwijst verzoekende partij naar de problemen van haar zus en moeder met de echtgenoot van haar zus, die ook haar bedreigde en ten aanzien van wie zij eveneens een vrees koestert. Verzoekende partij voert aan dat haar zus het slachtoffer is geworden van ernstig intrafamiliaal geweld en haar psychologische toestand zeer fragiel is en zij slachtoffer is geworden van meerdere verkrachtingen door haar echtgenoot. Verzoekende partij wijst er op dat in wezen al deze elementen niet worden betwist. Zij stelt dat al deze elementen op zich gezien reeds zeer ernstig zijn, doch gecombineerd, gekwalificeerd moeten worden als een geïntegreerde vrees voor vervolging waarvoor geen bescherming kan bekomen van

de Albanese autoriteiten. Verzoekende partij vervolgt dat er geen globale en individuele analyse is gebeurd van haar dossier. Ze meent dat de elementen niet voldoende werden onderzocht. Tevens wordt opgemerkt dat aan een advocaat een volmacht werd gegeven om de echtscheiding van de zus van eerste verzoekende in gang te zetten nu die veilig in België is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek.

Verzoekende partij laat echter na *in concreto* in te gaan op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking van 13 juni 2018 waar wordt vastgesteld:

“De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift zijn verzoek tot internationale bescherming verbindt aan deze van zijn zus en moeder en vraagt dat, ingeval hen de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, dit ook aan hem wordt toegekend. Verzoeker onderneemt met deze argumentatie echter niet de minste poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij aldus in gebreke blijft. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten.

Volledigheidshalve wijst de Raad op hetgeen hij beschikt heeft aangaande de aangevoerde problemen met de echtgenoot van verzoekers zus in het kader van het beroep dat zijn zus en moeder hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal (A.R. X):

“De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Uit verzoeksters hun verklaringen blijkt echter dat zij in Albanië nooit klacht hebben neergelegd tegen E. of contact hebben opgenomen met een hulporganisatie. Indien verzoeksters de bedreigingen niet aangeven, kan er moeilijk verwacht worden dat de autoriteiten daadwerkelijk optreden. Het doel van een klacht bij de politie is het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Angst om klacht in te dienen, biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet niet zouden treffen. De verwijzing van verzoeksters naar informatie aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië bij huiselijk geweld, berust niet op eigen persoonlijke ervaringen en vermag dan ook niet in concreto aan te tonen dat het verzoeksters aan redelijke beschermingsmaatregelen ontbreken zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Er wordt te dezen ook niet betwist dat hervormingen nog steeds nodig zijn om onder andere corruptie aan te pakken, doch in de bestreden beslissingen wordt duidelijk aangegeven dat, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier beschikbare informatie, de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Verzoeksters trachten de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch zij slagen er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeksters zeggen te vrezen. Uit niets blijkt en verzoeksters tonen niet in concreto aan dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen. De Raad benadrukt overigens dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

Verzoekende partij haar algemene kritiek dat er geen globale en individuele analyse is gebeurd van haar dossier en de elementen niet voldoende werden onderzocht, doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Uit niets blijkt en verzoekende partij maakt, net als haar moeder en haar zus, geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot de problemen met de (ex-)echtgenoot van haar zus, haar schoonbroer E.P. genaamd, aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Het gaat geenszins op om louter algemeen te beweren dat hiervoor geen bescherming vanwege de Albanese autoriteiten kan worden bekomen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS